

Ту ги учи какъ да кѣтатъ,
 Ту разказва, ту имъ пѣе.

II

Бѣше есенъ, драга мила,
 Съ райска хубость ненагледна,
 Весела и изобилна,
 Съ хубаванаощь бистрозвѣдна.
 Всички дружки съ Ангелинка
 Съдянкувахъ задружно,
 Тѣ седѣхъ на градинка
 Вържцѣ съ що имъ бѣше нужно.
 Дѣдо Блаже си седѣше
 До тѣхъ въ кѣта на постлано,
 Сладко радостъта трептѣше
 По челото му набрано.
 Бѣхъ замълчали всички,
 Вдядени пакъ надъ иглата,
 Както кога гълъбички
 Житцето кѣлвѣтъ въ нивята.
 — Знаете ли, дружки мои, —
 Първа Живка проговори, —
 Какъвъ страшенъ слухъ се носи?
 Щѣла махала говори.
 — Охъ какъвъ ли? казвай мила! —
 Ангелинка заповѣда.
 Пустнѣхъ игли и свила,
 Въ неѣ сѣкоя загледа.
 — Слѣдъ смъртъта си баба Ната
 Вампирясала горката
 И нощѣ изъ гробищата
 Викала изъ тъмнината
 Още даже страхъ се прѣска,
 Че ужъ щѣла да захване
 Вечерь хора да притиска,